

## In memoriam



### *Milosav Jukić*

(1956-2020)

*Neću samo da gledam i slušam.*

*Hoću da govorim.*

Milosav Jukić

U zaglušju, metežu i halabuci ovih tmurnih vremena tiho je otišao je moj drug dobri Milosav Jukić – Juki. Otišao je nikome dužan. Otišao, a iza njega ostala da tamne u zaboravu, mnoga dugovanja prema njemu.

Bio je najbolji društveni teoretičar među inženjerima koje poznajem. Vispren, neopterećen glomaznim, počesto, nedelatnim teorijama i znanjima, iznenađujuće brzo i, najvažnije, tačno je uočavao nevidljive, skrivene ili, bar, malo vidljive, istine o namerama mnogih aktera u našoj javnosti.

Takvog sam ga upoznao i upoznao pošto je, pre pet godina, pristupio Udruženom pokretu slobodnih stanara u Nišu. Sa puno žara, maštovitosti, koju je imao „za pun vagon“, kako smo govorili, je energično bio aktivni savremenik herojskog perioda UPSS-a, koji je tada nebrojeno puta izvodio stotine, pa i hiljade nezadovoljnih građana štetnim politikantstvom lokalne vlasti na ulice i kada je UPSS organizovao desetine javnih tribina, na kojima su vrlo često govorili najugledniji ljudi koje ima ova zemlja. Danima i noćima je, baš tako, tragao za skrivenim interesima i postupcima vlasti, listao i čitao desetine zakona i propisa, doprinosio raskrinkavanju i obelodanjivanju nekoliko, po interese građanstva, vrlo teških afera, pisao državnim organima, uspostavljao i održavao živim veze sa bliskim udruženjima i pojedincima...

Nikada nije upirao prstom ka sebi, tražeć' priznajnje, još manje nagradu. Jednostavan, neusiljen, neposredan... i u tome velik i valjan čovek. Solidaran, i brižan i tužan kada koga među nama svije kakva nevolja.

Nije mario za posledice ni onda kada je, zbog svog beskompromisnog javnog angažmana, dobio otkaz u seoskoj srednjoj školi u kojoj je podučavao đake; u kojoj je, u tišini, iz svog džepa plaćao putne troškove siromašnim učenicima; u kojoj je, na svoju ruku, ne tražeći niti očekujući bilo kakvu nagradu, mnogim đacima držao neformalnu dopunsku nastavu...

Njegovu postojanost nije okrzla ni svirepa hajka protiv njega. Ali, slamala je njegovo zdravlje.

I opet i povazan njegov komentar je bio satkan od zaraznog humora. Kada smo proživljavali mučninu u sudaru sa potmulom prepredenošću vlasti i politike i njihovim podvornicima (znanim i onima pod obrazinom) sve je preokretao u satiričnu burlesku.

I nije stao. Kada se činilo da se umorio i da se sklonio, sa nekoliko odvažnih drugarica je formirao novo, malo i prkosno udruženje Pravo na pravo. Pa opet zasukao rukave i nastavio sa otporom nasilju prema običnim građanima. Pomagao, sarađivao, kuražio poveliki broj sličnih prijateljskih udruženja u Srbiji. Neumorni i srčani Juki.

Uvereni, nedoktrinarni, nedogmatični levičar: tu gde živi – u susedstvu, u romskoj mahali, u svom gradu...

U ona zatomljena i bolja vremena, reprezentativac u gou, pa dogurao do svetskog prvenstva u Tokiju.

I ima još mnogo neizrečenog o Jukiju. Eto, takav je, u ovo malo napisanih prostih reči, moj dobri i nesebični drug Juki. Onakav, kakvog ga znam.

Rekao sam mu trećeg juna ove godine, stojeći nad njegovim večnim počivalištem: Juki, druže moj, imam i sada nešto da ti kažem. Ti nikuda od nas ne odlaziš. Dok je nas na ovoj zemlji i ti si sa nama. I ove noći ću, kao u bezbroj noći do sada, opet razgovarati sa tobom.

*Memento.*